

După o vreme, Tommy nu s-a mai putut abține:

— Deci tatăl tău a murit de curând?

— Când eu aveam șaisprezece ani sau cam pe-atunci.

— Și mama?

Am luat o înghițitură de cafea și m-am ars pe limbă.

— Când aveam douăzeci și doi de ani. Sticla i-a omorât ficatul.

— E greu să-ți pierzi ambii părinți când ești atât de tânăr. Cum era tatăl tău? L-ai pomenit de câteva ori și mi se pare că ați fost apropiați.

Am mai sorbit cu grijă o gură de cafea – mai mult ca să fac ceva cu mâinile, care îmi tremurau.

— Era extraordinar! O persoană fantastică.

Am clătinat din cap și-am privit în adâncul ceștii, încercând să-mi stăpânesc gândurile.

— A fost un tată minunat. Mereu mă purta, cu ajutorul imaginației, în tot felul de locuri. Puțini tați își fac timp pentru asta. În cazul în care sunt capabili de așa ceva. Tata îmi citea câte o poveste dintr-o carte veche cu basme, apoi îmi spunea s-o schimb, să-i modific finalul. Dacă povestea era tristă, mă punea să-l ajut s-o transforme într-una veselă.

Am clipit strâns și mi-am frecat cu mâna un punct arzător din partea de jos a pleoapei drepte.

— Îmi pare rău că nu mai trăiește, mi-a spus Tommy cu o voce dulce. Cred că a fost un tip excepțional. Cum de a murit așa de tânăr?

— Era, într-adevăr, excepțional. S-a prăbușit cu avionul în zăpadă.

Am expirat profund. Aș fi vrut ca oamenii să știe deja povestea și să nu-mi mai pună întrebări. Încă simțeam că episodul ăla era ca o tumoră canceroasă în interiorul aceluia sentiment de empatie pe care eu nici măcar nu-l solicitam.

— Îmi cer scuze. Am vrut să mă concentrez pe lucrurile bune din viața lui.

Ca și când nu l-aș fi auzit, m-am întors cu fața către tejgheaua patiseriei și-am citit întreg meniul

afișat pe un perete, în spatele unei unguroaice care ștergea blaturile de firimituri.

După câteva secunde, Tommy a mușcat din prăjitura de ovăz și m-a privit direct în ochi.

A interpretat faptul că nu i-am răspuns nimic ca pe un semn că voiam ca el să continue să vorbească, așa că a răsucit și mai adânc cuțitul în rană.

— Trebuie să fi fost foarte dificil, erai la o vârstă atât de vulnerabilă.

Am zâmbit melancolic și-am strâns din buze ca să nu-mi trădez sentimentele.

— Atunci de ce insiști să discutăm despre asta?

— Îmi cer din nou scuze. Dacă vrei să știi adevărul, mi-e frică să zbor cu avionul.

Apoi bărbatul a ridicat din umeri, încercând să diminueze disconfortul pe care îl simțea în prezența mea stingheritoare.

M-am întors cu fața către el.

— Eram și eu în avion.

Tommy m-a privit de parcă i-aș fi dat un pumn în stomac. A luat o gură de cafea, a mai așteptat zece secunde, după care a șoptit:

— Iisuse Hristoase! N-am avut nici cea mai vagă idee.

— Mulți oameni nu știu asta.

— Mai cunoșteai și alte persoane din avion?

— Da. Două. Una a fost în regulă, cealaltă nu a supraviețuit.

— Ei, a spus Tommy, prinzând curaj, ai scris vreodată despre asta?

M-am uitat la el aproape fără să-l văd și-am negat dând din cap.

— Îmi pare rău. Voiam doar să spun că ar putea ieși un text puternic.

— Mulțumesc pentru sfat.

— Bine, a continuat el, atingându-mi brațul. Hai să vorbim despre altceva. La ce ai lucrat de la cursul precedent încoace?

— Chiar te interesează?

Am zâmbit, încercând să găesc o cale prin care tot ce făceam să sune captivant.

— Incredibil de mult.

Zâmbetul lui strâmb era cald și adorabil, iar eu eram nevoită să tot țin ochii în jos ca să-i evit privirea pătrunzătoare. Tommy și-a netezit pletele cu palma mâinii drepte, lăsând să se vadă, pe linia părului, o cicatrice groasă pe care nu o mai văzusem până atunci. Gândul că nici viața lui n-a fost complet lipsită de suferință m-a făcut să mă simt mai bine.

Brusc, am avut impresia că făceam ceva ilegal.

— Povestește-mi despre scenariul tău: fata pierde băiatul din cauza copilului, a spus el, întinzând o mână peste masă ca să-mi șteargă o firimitură de pe buza de jos.

Am roșit.

— Ah, este inspirat de o persoană pe care o cunoști, a adăugat el, interpretându-mi roșeața din obraji ca pe o invitație ca mâna lui să mai întârzie pe bărbia mea.

M-am uitat în cana cu cafea.

— Oarecum. Mai puțin partea cu copilul.

— Cum îl cheamă?

Am ezitat, apoi i-am răspuns:

— James. E un fel de cel mai bun prieten al meu de-o viață. O prietenie cu câteva complicații, să spunem. Gândindu-mă bine, presupun că el a fost prima mea iubire, deși niciodată n-am ieșit în public ca un cuplu.

Tommy a desenat cu degetul un cerc leneș pe buza căinii cu cafea.

— Totuși cred că mai suferi din cauza lui. Sunt destule astfel de persoane și în viața mea.

— Nu mă mai face să sufăr, nu realmente, am mințit. Mai există momente de regret, din când în când, dar el a fost *acolo*, întotdeauna.

— Adică după moartea tatălui tău.

— Nu, adică *la* moartea tatălui meu.

Mi s-a pus un nod în gât.

— James a fost acolo, în avionul acela mic, de curse interne. Cu mama lui.

— Îmi pare rău. Uau!

Tommy a clătinat din cap cu putere.

Am sorbit lung din cafea. Amândoi am rămas tăcuți o lungă perioadă de timp. Cu siguranță, Tommy încerca să găsească să spună ceva, în vreme ce eu îmi amin-team prea multe, prea repede.

James și mama lui erau instalați pe rândul de scaune din spate. A fost o surpriză pentru mine când, în sfârșit, am pășit în interiorul micului Cessna.

— Salut, Allie, a zis James.

În spatele zâmbetului său forțat am văzut aceeași frică de zbor pe care o aveam și eu.

— Se pare că, ăăă, mergem împreună la o cabană. Iar acolo e foarte frig?

De data asta, James a zâmbit normal, dar a ridi-cat din sprâncene, indicând astfel că totuși ceva ciu-dat se petrecea acolo.

— Ăăă, da. Salut. Doamnă...

M-am uitat la mama lui.

— Ei, haide! Spune-mi Nancy. Ți-am mai zis că e-n regulă.

— OK.

M-am așezat în fața ei. Nimeni n-a mai scos nici un cuvânt până când tata nu a dat biletul de îmbar-care și n-a intrat în avionul micuț.

— Ce caută *ei* aici?

Fiindcă tata era atât de mult plecat pe mare, cel mai tare mă temeam să nu-l supăr, dar faptul că-l invitasem, fără să mă consulte, pe băiatul de care eram îndrăgostită în secret să ne însoțească în excursia aceea aniversară mi se părea nedrept.

— Ei, știi, mi-a zis el, fără să se uite la mine, fiindcă se chinuia să găsească centura de siguranță uzată, care se prinsese în metalul de sub scaun, eu și Nancy am plănuit surprinza asta săptămâna trecută,

pentru că oricum și ei mergeau încolo ca să-și viziteze niște rude. Ne-am gândit că ți-ar plăcea.

Spune-mi Nancy, zisese ea. În clipa aceea, am înțeles foarte clar trădarea. Îmi venea să plâng, dar nu voiam ca tata să vadă cât de speriată și de furioasă eram. Nu pentru c-aș fi fost de partea mamei, ci pentru că-mi zdrobise convingerea că el, tata, era un soț bun, genul cu care și eu aș fi vrut să mă mărit într-o zi. L-am privit din profil și-am încercat să pricep dacă veselia lui era legată de pescuitul la copcă, în compania amicilor care se aflau deja acolo, sau de femeia care stătea în spatele meu. Nu știu cum, dar răspunsul la întrebarea asta mi-era limpede și el mă făcea să mă simt exclusă.

James m-a prins de umăr pe partea dinspre fereastră a scaunului, acolo unde nimeni nu-l vedea. Apoi s-a aplecat în față ca să-mi șoptească la ureche, astfel încât tata să nu-l audă:

— Pune-ți centura. Taică-tu e pornit rău. Nu-l mai oprește nimic acum.

— Sper, i-am șoptit și eu. Dar nu înțeleg de ce sunteți și voi doi aici.

— Atunci privește partea bună a situației, mi-a zis James, când am întors capul ca să-i văd ochii. N-o să fii singură când o să ți se congeleze fundu' pe lacul ăla înghețat.

Cineva a bătut cu putere în blatul de lemn al mesei.

— Hei! Alooo? Te-am rugat să-mi răspunzi doar la o întrebare scurtă, mi-a spus Tommy. O clipă te-ai desprins complet de realitate. Ce s-a întâmplat cu James și cu mama lui?

— Mama lui James. Tata. Ei au murit. Eu și James am supraviețuit. OK?

M-am străduit să râd ca să depășim tensiunea momentului. Folosindu-mă de mâneca puloverului, mi-am acoperit singura cicatrice urâtă rămasă după acea noapte, o cicatrice care se afla în partea de sus

a încheieturii... un loc care mă obliga s-o văd de-o mie de ori pe zi.

— Dacă vrei, în schimb, aş putea să-ţi povestesc despre scenariul meu dezastruos.

— Te ascult, Tommy.

M-am instalat mai bine în scaun. Apoi:

— Putem să mergem undeva să bem ceva?

Îl întrerupsesem după doar trei minute de prezentare a scenariului.

— Am nevoie de un pahar cu vin, am adăugat.

— Scenariul meu e chiar groaznic, așa-i? a râs el.

— Nu, doar că sunt puțin, nu știu cum.

Am zâmbit văzându-i chipul înflăcărat.

— Doar vreau puțin vin. Oricât de ciudat ar suna, trebuie să beau ceva pentru a mă mai putea concentra.

— Nu sună ciudat, sună bine.

Da, urmărisem scenariul lui. Da, el auzise liniile generale ale scenariului meu. Da, mai fuseserăm cufundați în conversație de mai multe ori – discutaserăm despre fundăturile din scenariu pe care puteam să le creem noi înșine. Dar o întrebare mi se tot învârtea prin minte: *Ce naiba faci?*

— Știu locul perfect, m-a anunțat el și, practic, m-a ridicat din scaun și m-a purtat până în stradă.

Am mers în tăcere până la un bistro franțuzesc aflat după colț. Tommy mi-a deschis ușa, iar eu am intrat într-o încăpere întunecată, cu oglinzi plasate în spatele unor baghete de bronz, care urmau linia de sus a banchetelor din catifea. Oricât mă străduiam să ignor ce se întâmpla de fapt, nici măcar eu nu mă puteam convinge că Tommy era doar un tip inteligent, de la curs, care mă ajuta să-mi deschid sufletul și să-mi dau drumul la scris. Și totuși, cu bună știință, am ales să rămân pe loc și să n-o rup la fugă după primul taxi liber din stradă. Am stat la o distanță de o jumătate de metru unul de celălalt, până când ne-am instalat la bar și acolo, în mod magnetic, piciorele au început să ni se apropie.

Tommy m-a asaltat cu noi întrebări.